

PRIVATMYND

Stöðan var hættislig

At stöðan hjá teirra dóttur helst ekki var góð, var greitt. Hvussu hættislig stöðan veruliga var, visti eingin.

– Rebekka hevði tað gott, og hevði eingi tekin upp á pínu. Hon svav og át líka sum øll onnur børn. Tað var klárt, at hon var broytt, og talan var um eitt annað barn, men vit høvdu onga hómíng av, at hon fór at doyggja um stutta tíð. Útlitini vóru til eitt barn við umfatandi breki, men tey kunnu liva fleiri ár, siga foreldrini.

Tí var tað eisini ein skelkur fyri foreldrini, læknar og onnur, tá dóttirin bráðliga doyði.

– Vit høvdu akkurát verið á barnadeildini, tí Rebekka var eitt sindur forkølað, men vóru farin heimaftur. Eg sat við henni tann morgunin, tá hon bráðliga doyði. Tað var ein skelkur, bæði hjá okkum og læknunum, sigur Hildibrandur Olsen um síðstu lötuna hjá Rebekku.

Rebekka var tíggju mánaðir gomul tá hon doyði, og hóast

umfatandi kanningar var eingin diagnosa staðfest, ið kundi greiða frá hví hennara kroppur ekki riggaði longur.

Steinur oman á byrðu

Soleiðis bráðliga at missa dóttur sína var ein stórus skelkur fyri hjúnini Olsen, og hendi tað eisini í eini tíð, tá lívið frammanundan var hart.

– Fíggjarkreppan var upp á tað harðasta tá. Fyritøkan eg hevði stovnað fór síðani á húsagang. Margreth bleiv uppsøgd stutt aftaná, so vit høvdu tað fíggjarliga strævið. Endin var, at vit mistu húsini. Pápi mín doyði bráðliga árið fyri, so tá Rebekka doyði kendist tað sum steinur oman á byrðu. Hesa tíðina vóru nógvar kreppur rundan um okkum. Tíbetur var okkara hjúnarband gott og sterkt, sigur Hildibrandur Olsen

Tað er mangan lætt at venda ryggin til Gud og trúnnu, tá umstøðurnar eru harðar, og alt gongur móti einum. Men hjá Margreth og Hildibrandur gjørdist trúgvinn upp-

aftur meira verulig undir sjúkralæguni hjá Rebekku.

– Tá vit høvdu fingið boðini um, at stöðan hjá Rebekku var álvarsom, og komu úr lyftini á Landssjúkrahúsinum, settust vit í bilin. Tá grótu vit og orkaðu ikki meira, men meðan vit koyra eftir ringvegnum, hendi tað, at friður kom inn í bilin, Guds friður, sigur Hildibrandur Olsen og greiðir víðari frá.

– Friðurin fylti spakuliga bilin, og í somu løtu so varð okkara ræðuliga og tunga byrða lyft av herðunum, og í staðin merktu vit frið. Friðurin gjørdi allan munin. Hann gjørdi okkum før fyri at taka rættar avgerðir og ikki drukna í okkara umstøðum. Tann friðurin hevur fylt okkum síðani.

Margreth og Hildibrandur Olsen eru væl vitandi um tær oyðandi fylgjur, ið tað at missa eitt barn kann hava fyri foreldur. Tað er tó nakað, ið trúgvinn og friðurin hevur spart tey fyri.

– Tað er øgiligir stórir oyðandi móguleikar í tí, sum vit hava upp-

livað. Man skilur væl, at fólk, ið hava mist børn, kunnu fara í sor. Fyri okkum gjørdi friðurin, at vit hava upplivað nakað annað. Tað oyðandi við at missa barn, hevur ikki fingið loyvi at blíva veruligt, sigur Margreth Olsen, áðrenn maðurin leggur afturat.

– Eg veit, at fólk kunnu síggja okkum, og halda, at tað er kaos rundanum okkum. Vit síggja stormarnar kring okkum, men innan í okkum er totalur friður. Vit kunnu ikki forklára hann, men hann ger, at vit ikki handla í panikk, og hevur verið berandi element í okkara lívi. Hann ger, at vit ikki eru nøkur offur í dag.

Elisabeth verður borin í heim

Aftaná at Rebekka var deyð av ókendum ávum, stóðu hjúnini við eini tungari avgerð. Skuldu tey tora at fáa sær eitt barn afturat, ið móguliga leið somu lagnu sum Rebekka.

– Hóast vit ikki kendu deyðsorsøkina hjá Rebekku, vístu kann-

ingar, at hennara heili ikki hevði ment seg normalt. Men talan var ikki um nakra kenda sjúku, og var móguliga eitt tilvildarligt brek. So vit valdu ikki at lata óttan stýra okkum, og fingi eitt barn afturat, greiðir Hildibrandur Olsen frá.

So fimm ár eftir, at Rebekka varð fødd, varð Elisabeth borin í heim.

Sjúkan kom bráðliga

Í byrjanin gekk alt gott hjá hjúninum. Elisabeth mentist sum hon skuldi, og hóast foreldrini høvdu lyndið til at yvirtulka tey minstu eyðkenni, so var einki, ið bendi á, at hon fekk somu lagnu sum Rebekka.

– Hon var so góð í sær, svav og át væl, var altíð í góðum lag, og tað var lætt at fáa eygnakontakt við hana, greiða foreldrini frá.

Tá hon var níggju mánaðir gomul lögdu tey merki til, at hon ikki var so væl fyri. Í fyrstu atløgu hugsaðu tey, at tað var tí, at hon